

Arrest

nr. 222 976 van 20 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat J. ODITO
MULENDA
Boulevard Saint-Michel 11
1040 ETTERBEEK**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging alsook door de minister van Veiligheid en
Binnenlandse Zaken**

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjaadse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 7 juni 2019 houdende een bevel tot terugdrijving (bijlage 11)

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. ODITO MULENDA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 19 juni 2014 in het bezit gesteld van een B-kaart, geldig tot 19 juni 2019.

Op 7 juni 2019 komt verzoeker aan op de luchthaven van Brussel Nationaal, vanuit Istanbul. Verzoeker was in het bezit van een Tsjaads paspoort afgegeven op 16 maart 2018 en zijn Belgische verblijfskaart. De grenspolitie stelt vast dat de Belgische verblijfskaart werd gesupprimeerd en dat hij op 28 april 2017 van ambtswege werd afgevoerd uit het Rijksregister.

Op 7 juni 2019 neemt de met grenscontrole belaste inspecteur een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“naam S. voornaam D.

geboren op 04.02.1970 te Ndjamena geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Tsjaad wonende te [....]

houder van het document Paspoort Tsjaad nummer (...)

afgegeven te op : 16.03.18

houder van het visum nr. [....] van het type [....] afgegeven door [....]

geldig van [....] tot [....]

voor een duur van [....] dagen, met het oog op : [....]

afkomstig uit Istanbul met TK1943 op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

Betrokkene reist op basis van de Belgische verblijfskaart type B met nummer (...). Na verificatie van de Luchtvaartpolitie van Zaventem blijkt deze kaart te zijn gesupprimeerd.

Sinds 28.04.2017 is hij afgevoerd van ambtswege in het Rijksregister.

Betrokkene reist op basis van een nieuw paspoort van Tsjaad (verstrek in 2018) maar tevens heeft hij zijn oud paspoort van Tsjaad bij. De meest recente Schengen tempels in zijn paspoort zijn: IN 09/04/14 en UIT 30/09/14. Hieruit blijkt dat betrokkene reeds meer dan vier jaar het Schengengebied heeft verlaten. Hij heeft zijn verblijfplaats niet ingelicht van zijn vertrek naar het buitenland. De termijn van de recht op terugkeer verbonden aan zijn B-kaart (1 jaar) is dus ruimschoots overschreden.

Betrokkene heeft heden geen verblijfsrecht meer in België. Zijn eest recente verblijfsaanvraag in het kader van art. 9bis van de Wet van 15.12.1980 (aanvraag 06.05.19) werd zonder voorwerp verklaard door Dienst Vreemdelingenzaken op 27.06.2014.”

De terugdrijving was gepland op 18 juni 2019 om 7:45u en is geannuleerd.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de terugdrijving

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het hoorrecht en manifeeste appreciatiefout.

Bespreking

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker citeert de wetsbepaling en bespreekt het motief in zijn middel waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt *prima facie* geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is. Verzoeker betoogt dat er enkel wordt verwezen naar een suprematie van zijn verblijfskaart op 28 april 2017 en een afvoering van ambtswege. Er wordt niet verwezen naar een beslissing tot beëindiging van zijn verblijfsrecht of intrekking van zijn verblijfsrecht. Er is hem ook niets betekend terwijl hij een adres heeft in België, namelijk bij zijn zus. Hem is niet middels een beslissing ter kennis gebracht dat zijn verblijfsrecht werd gesupprimeerd. In april 2017 was hij nog geen twee jaar afwezig. Verzoeker begrijpt daarom niet waarom zijn verblijf werd geannuleerd. Verzoeker is ook niet gehoord alvorens hem de terugdrijving te betekenen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 19, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.”

Artikel 35, tweede lid van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, al dan niet met de vermelding tijdelijk verblijf, de identiteitskaart voor vreemdelingen, de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verliest zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorzien in artikel 39.”

Artikel 39, § 1, § 2 en § 3 van het vreemdelingenbesluit luiden als volgt:

“§ 1

De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 § 1, eerste lid, van de wet, wil genieten, moet:

– bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

– zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult.

§ 2

De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3

De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.”

In het middel verliest verzoeker het bestaan van de artikelen 35 en 39, § 2 van het vreemdelingenbesluit uit het oog: indien hij voornemens was om langer dan drie maanden afwezig te zijn, moest hij daarvan het gemeentebestuur op de hoogte brengen. Ook artikel 39 § 3, 1° van het vreemdelingenbesluit stelt dat de vreemdeling voor zijn vertrek het gemeentebestuur kennis moet geven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren. M.a.w. een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfskaart en die gedurende meer dan een jaar afwezig is geweest uit het Rijk kan een recht op terugkeer naar het Rijk uitoefenen onder twee voorwaarden, met name dat hij in het bezit is van een verblijfsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is en dat hij vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven, alsook van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te keren.

Verzoeker betwist niet dat hij België heeft verlaten, langer dan één jaar geleden. Verzoeker voldoet aan de eerste voorwaarde (met name zijn verblijfsvergunning was nog geldig tot 19 juni 2019) maar niet aan de tweede voorwaarde. Dat verzoeker was ingeschreven bij zijn zus en dat zij zijn brieven ontving doet

hieraan geen afbreuk. Verzoeker betwist niet dat hij het gemeentebestuur niet in kennis had gesteld van zijn voornemen het land te verlaten en heeft geen bijlage 18 (attest van vertrek) ingevuld. Verzoeker kan ook niet voorhouden dat louter omdat hij 'hals over kop' wegens een overlijden diende te vertrekken en de geldigheidsduur van zijn verblijfskaart nog niet was verstreken, de verplichting zou vervallen om vooraf aan de gemeente te melden dat hij het land verlaat en er zal terugkeren. Nu verzoeker geen recht op terugkeer kan uitoefenen kan hij het Rijk slechts binnenkomen met een paspoort voorzien van een (terugkeer)visum.

Verzoeker betwist niet dat hij niet over een visum beschikt. De bestreden beslissing is bijgevolg terecht genomen op grond van artikel 3, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar het Rijksregister waaruit blijkt dat verzoekers B-kaart werd gesupprimeerd en hij op 28 april 2017 van ambtswege werd afgevoerd. Verder stelt de gemachtigde vast dat verzoeker sedert meer dan vier jaar het Schengengrondgebied heeft verlaten en hij het gemeentebestuur niet heeft ingelicht van zijn vertrek naar het buitenland, hetgeen door verzoeker niet wordt betwist.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar een beslissing tot beëindiging van zijn verblijf of dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom zijn verblijfskaart werd ingetrokken. De gemachtigde stelt enkel vast dat verzoeker niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden. Hij verwijst hiervoor naar het feit dat verzoeker ambtshalve geschrapt is uit het Rijksregister sinds 28 april 2017, dat hij wenst binnen te komen in het Rijk op 7 juni 2019 en dat hij het gemeentebestuur niet heeft ingelicht over zijn vertrek naar het buitenland.

Zoals reeds gesteld blijkt uit de stukken van het administratief dossier wel degelijk dat verzoeker op 28 april 2017 van ambtswege werd afgevoerd en dat zijn verblijfskaart werd gesupprimeerd. De diensten van de gemeente hebben bijgevolg een onderzoek gevoerd naar de verblijfstoestand van verzoeker, aangezien zij bevoegd zijn voor de ambtshalve schrapping (artikel 39, § 7 van het vreemdelingenbesluit).

Verzoeker is thans niet in het bezit van een visum en kan bijgevolg niet in het Rijk binnenkomen.

Blijkens het verslag van 7 juni 2019 van de federale politie is verzoeker gehoord aan de grens. Verzoeker verklaarde om medische redenen naar zijn land van oorsprong te zijn geweest.

Een schending van de motiveringsplicht en van het hoorrecht wordt *prima facie* niet aangetoond.

2.3.2.2 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Na een theoretische uiteenzetting en verwijzing naar arresten van de Raad en van de Raad van State, betoogt verzoeker dat er geen belangenafweging werd gemaakt in de bestreden beslissing. Verzoeker wijst erop dat zijn minderjarige dochter op het Belgische grondgebied verblijft en hem niet kan volgen naar zijn land van herkomst. Hij heeft, ondanks zijn afwezigheid van vier jaar, steeds (telefonisch) contact gehouden met zijn dochter. Hij wijst op zijn gezinsleven met zijn dochter. Daarnaast heeft hij ook een familiale band met zijn zus en haar familie en met zijn moeder die ziek is. Alle familieleden verblijven in België en kunnen hem onmogelijk volgen naar zijn land van herkomst. Ze zijn allen Belg. Verzoeker stelt bovendien dat het zeer moeilijk is om een (terugkeer)visum te bekomen en dat zijn terugkeer in werkelijkheid definitief zal zijn.

Bespreking

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn

correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Voor wat betreft de vraag of er heden *in casu* sprake is van een gezinsleven, wijst de Raad erop dat er in beginsel vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte. (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De natuurlijke gezinsband wordt niet (automatisch) beëindigd wanneer de ouders uit elkaar gaan of scheiden en het kind niet langer samenleeft met één van de ouders (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59). Samenwoning is geen absolute vereiste voor het vaststellen van een gezinsleven tussen ouder en kind. (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Daadwerkelijk fysiek samenwonen kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond ("*Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties.*" EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken kunnen worden beschouwd. (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28).

In casu heeft verzoeker ervoor gekozen om in 2014 terug te keren naar Tsjaad, nadat hij op 19 juni 2014 in het bezit was gesteld van een Belgische B-kaart. Verzoeker stelt dat hij vóór zijn vertrek inwoonde bij zijn zus en dat hij ook haar adres behield voor zijn briefwisseling. Verzoeker geeft niet aan dat zijn kind met hem verhuisde naar Tsjaad of hem, in de periode van vier jaar, aldaar heeft bezocht. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat is de samenwoning tussen ouder en het kind niet vereist, maar moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont. De Raad beklemtoont dat de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken kan worden beschouwd. Verzoeker wijst in dat verband enkel op telefonisch contact dat hij met zijn kind onderhield. Hij stelt aldus in algemene bewoordingen, zonder enige concrete duiding of een begin van bewijs, dat hij in contact bleef met zijn kind. Met een dergelijke vage en algemene verklaring toont hij niet aan dat de relatie tussen verzoeker en zijn kind een voldoende standvastigheid vertoont dat er sprake is van een gezinsband. Verzoeker laat na aan te tonen dat er de afgelopen vier jaren regelmatige contacten geweest zijn tussen hem en zijn kind, dat er regelmatig telefonische of elektronische contacten zijn geweest, dat hij betrokken is gebleven bij de opvoeding en de ontwikkeling van het kind, dat hij onderhoudsgelden betaalt of probeert bij te dragen aan de kosten van de opvoeding enzovoort. *In casu* toont verzoeker enkel de bloedverwantschapsband aan, maar brengt hij geen enkel element bij die aantoont dat hij de gezinsband met zijn kind is blijven onderhouden gedurende zijn verblijf in Tsjaad. Des te meer nu hij daar vier jaar verbleven heeft. Verzoeker verklaart enkel dat hij in contact gebleven is, maar staft dit niet met een begin van bewijs. Bovendien gaf verzoeker tijdens het gehoor op de luchthaven geenszins te kennen dat zijn minderjarige dochter in België verblijft. Hij verklaart enkel dat hij om medische redenen was vertrokken naar Tsjaad. Bijgevolg maakt verzoeker *prima facie* niet aannemelijk dat hij heden een gezin vormt met zijn kind in België. Gelet op het gegeven dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een gezin vormt met zijn kind, maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij over een beschermenswaardig gezinsleven met zijn kind beschikt, in de zin van artikel 8 van het EVRM en diende verweerder in de bestreden beslissing geen belangenafweging te maken. Verzoeker maakt een schending van artikel 8 van het EVRM *prima facie* niet aannemelijk.

Voorts geeft verzoeker aan dat zijn zus en haar familie, alsook zijn moeder, die allen de Belgische nationaliteit hebben, hier verblijven. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en meerderjarige broers onderling enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). De

kernvraag is in wezen: is er sprake van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie? Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, de reële banden tussen betrokkenen. Verzoeker brengt geen enkel begin van bewijs bij dat hij samen met zijn Belgische moeder en/of zus een gezinsleven onderhoudt. Dat hij vóór zijn vertrek naar Tsjaad in 2014 bij zijn zus inwoonde, doet hieraan geen afbreuk.

Voor zover verzoeker van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing omtrent zijn privéleven had dienen te motiveren, dient de Raad vast te stellen dat hij geenszins *in concreto* aantoont dat hij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

Daarnaast merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk een definitieve verwijdering van het grondgebied inhoudt en bijgevolg geen verboden inmenging vormt in het recht op een gezins- en privéleven. De bestreden beslissing houdt geen verbod in voor verzoeker om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten. Waar verzoeker betoogt dat zijn verwijdering definitief zal zijn beperkt hij zijn betoog tot een hypothese waarvan hij geen begin van bewijs aanbrengt.

Het tweede middel is *prima facie* niet ernstig.

2.3.2.3 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*".

In zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 heeft het EHRM in zijn § 183 het volgende gesteld voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte: het gaat om "*situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)*". Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling.

Verzoeker betoogt ernstig ziek te zijn en verwijst naar de stukken 6, 7 en 8. In stuk 6 wordt het medisch beroepsgeheim van het Transitcentrum Caricole bevestigd. Stuk 7 is een lijst van twee geneesmiddelen en stuk 8 is een verklaring van zijn behandelende arts in Tsjaad. De behandelende arts verklaart dat verzoeker lijdt aan een chronische hemorroïden syndroom waarvoor hij in Tsjaad werd behandeld zonder succes. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 8 juni 2019, 11 juni 2019 en op 18 juni 2019 door de centrum-arts werd onderzocht die verklaarde dat verzoeker geschikt is om in het centrum te verblijven, niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM en geschikt is verklaard om te vliegen. Het is thans duidelijk dat verzoeker niet aanvoert, noch kan dit redelijkerwijs uit de verklaring van de behandelende arts worden afgeleid, dat hij in geval van verwijdering naar Tsjaad zal worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting. Voorts brengt hij geen enkel gegeven bij waaruit zou blijken dat hij van mogelijks noodzakelijke medische behandelingen of opvolging zou verstoken blijven in zijn land van herkomst. In die zin is een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

De schending van artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

De drie middelen zijn, in al hun onderdelen, *prima facie* niet ernstig.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

N. MOONEN